

גנזי המלך

76 קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת ארבע כנפות

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"וְשִׂמְחַת בְּחַגְךָ.. וְהֵייתָ אֶךְ שִׂמְחָה"

מי שמשמח כל אדם, נאמר שהוא בן העולם הבא. ומי שמשמח את בורא עולם? מתוך הרצאותיו של הרב אמנון יצחק

מִצְנַת ד' בְּרַחֵם מְאִירֵת עֵינַיִם" (תה' יט ט).
 וכל מה שזוכה האר"י הקדוש למעלותיו
 והשגותיו היה, ממעלת השמחה בקיום
 מצוות ה' יתברך.

במעלת השמחה כתוב: 'רבי ברוקא
 חוּזָא, הוּה שְׂכִיחַ (מצוי) בְּשׂוּקָא ד'בִּי
 לְפִט' הוּה שְׂכִיחַ אֵלֵיהּ גְבִיחָה. אִמְר לֵיה:
 "אֵיכָא בְּהַאי שׂוּקָא בְּרַ עֲלֵמָא דַּאֲתִי"..
 (יש בשוק הזה בן העולם הבא?) .. אִמְר
 לֵיה (אֵלֵיהּ): "הֲנַךְ.. (אלו) בְּנֵי עֲלֵמָא
 דַּאֲתִי נִינְהוּ" (בני העולם הבא הם) אִזֵּל
 לְגַבִּיחָה, אִמְר לֵיה: "מֵאֵי עוֹבְדֵיכּוּ?
 (מה מעשיכם) אִמְרו לֵיה: "אֵינְשֵׁי בְּרוּחֵי
 אֲנָן, מְבַדְּחִינָן עֲצִיבֵי (רש"י - שְׂמַחִים,
 וּמְשַׂמְחִים בְּנֵי אֲדָם). אֵי נִמְי; כִּי חוּזִינָן בִּי
 תְּרֵי דַאֲתִי לֵהוּ תִּיגְרָא בְּהִדְיָהּ, תְּרַחֲנִין
 - (בְּמִלֵּי דְבִדְיָחוּתָא בִּינֵיהוּ) וְעַבְדִּינָן
 לֵהוּ שְׂלֵמָא": (כשאנו רואים שנים רבים
 בניהם, אנו טורחים לשמח אותם, עד
 שמשלימים) עַד דְּעַבְדֵי שְׂלֵמָא - שְׁהָן
 דְּבָרִים שְׂאֲדָם אוֹכֵל פִּירוּתֵיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וְהִקְרָן קִימַת לְעוֹלָם הַבָּא - הַבָּאֵת שְׁלוֹם
 בֵּין אֲדָם לְחִבְרֵי (תענית דף כב.).
 רואים מכאן שהמשמח כל אדם, הוא
 מבני העולם הבא, תארו לכם מי שמשמח
 את אביו ואמו כמה שכרו? ומי שמשמח
 את א-ל-לוֹקֵיוּ מֵהַ יֵהִיָּה שְׂכָרוֹ? מִדֵּה כִּנְגַד
 מִדֵּה.

מצות עליה לרגל

"שֵׁלֶשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ.."
 (שמות כג יז), העיר ירושלים בה שוכן
 הר הבית, מוזכרת בתנ"ך כשש מאות
 וחמישים פעם, שם נמצאת אבן השתיה

שמחה בחג

"וְשִׂמְחַת בְּחַגְךָ...וְהֵייתָ אֶךְ שִׂמְחָה" (רב'
 טו יד-טו). כיצד ניתן להגיע לשמחה
 בכלל? ידע כל אדם, שאם יחליט בהחלטה
 גמורה ואמיצה שאין משימה בעולם



שמענינת אותו חוץ מלהיות דבוק במצוות
 ה', ללמוד תורה ולהתפלל כראוי, לברך
 ברכות בקול ובכונה, לדקדק בכל ענין
 ולעשות פעולות שלא רגיל היה לעשותן,
 לקיים מצוות בהידור ולקנות לחג אתרוג
 מהודר ואת כל זה יעשה בהתמדה תמיד
 בכדי להתרגל להשתעבד לקב"ה, הרי,
 ברגע שיצליח לעמוד בזה לאורך זמן, אזי
 ירגיש, איך נכנסת לנשמתו שמחת חיים,
 שנאמר: "פְּקוּדֵי ד' יִשְׂרָיִם מְשַׂמְחֵי לֵב

מסופר על רבי יחיאל מיכל
 מזלוטשוב שהיה מקפיד מאד על
 אתרוג מהודר. שנה אחת לא הזדמן לו
 אתרוג מהודר והוא היה מוכן לשלם
 כל מחיר על אתרוג למרות שהיה עני
 מרוד. בסופו של דבר נזדמן לו אתרוג
 אך בקשו עליו מחיר אסטרונומי. בלית
 ברירה כדי שלא ישאר ללא אתרוג
 מהודר מכר את התפילין שהוריש לו
 אביו המגיד מדרוהוביץ שהיו חשובות
 בעיניו מאד מאד. כמובן שרבים היו
 הקופצים על התפילין המיוחסות.
 וכך אמר לעצמו: "תפילין, יש
 אפשרות להשאיל מחבר, אתרוג צריך
 שיהיה משלו, שנאמר: "וּלְקַחְתֶּם
 לָכֶם (משלכם) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרֵי עֵץ
 הָדָר..". (ויקרא כג מ). ועוד, שמצות
 נטילת אתרוג קודמת, שהרי היא מצוה
 עוברת".

שמעה אשתו שהוא מכר את התפילין
 בשביל האתרוג, התרגזה מאד ולא
 פחות ולא יותר לקחה את האתרוג לפני
 כניסת החג, נגסה בו ופסלה אותו. רבי
 יחיאל מיכל התבונן באתרוג הפסול
 והחזיר. עתה הוא נותר ללא אתרוג
 וללא תפילין. פנה רבי יחיאל מיכל
 לקב"ה: "רבש"ע, אני בשום אופן לא
 אכעס. זה נסיון גדול. אמנם נשארתי
 ללא אתרוג וללא תפילין ויצר הרע
 רוצה מאד להכשילני, אבל אני אתגבר
 עליו ולא אכעס" על זה נאמר: "תִּלְהֶה
 אֲרָץ עַל בְּלִימָה", שמים וארץ עומדים
 בזכות בלימה של האדם הזה, בשעה כזו,
 אדם שבולם פיו בשעת מריבה, מקיים
 את העולם. וככל שהאדם 'מְעַבֵּיר עַל
 מְדוּתָיו, מְעַבֵּרִין לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיו'
 (רה"ש יז). מידה כנגד מידה.

מחשבה

דירת ארעי

יש עברות שרק יסורים ממרקים אותן. אבל החסד מגן על החוטא מפני היסורים. דרכי התשובה לרבנו יונה העיקר השבע עשרה

לפחות עד עשרים שנה שאין אדם בר עונשין לשמים ומאז נביט אל הא-לקים ונלכה באורחותיו חמשים שנה עד מלאות ימי שנותינו שבעים שנה. כי היא עצת: השקיע אותם בעניני העולם הזה לערען שנה ושוב לא ישוב ממנו כי יעשה עיקר מהעולם הזה. לכן 'סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה' (סוכה ב.), כי המאחר מעשות סכך תורה ומצוות עד היותו למעלה מעשרים שנה יעשה דירת קבע מהעולם הזה.

גם צריך לעשות סכך זכויותיו לשמו יתברך - להשרות עליו שכניה ולא למען בא עליו שפע מהמזלות או המלאכים. ועל כן סכך שהוא למטה מעשרה טפחים וסוכה שאינה גבוהה עשרה טפחים.. פסולה' (שם), כי לא ירדה שכניה למטה מעשרה שהוא למטה מעשר מדרגות מלאכים.

אך הדפנות הם זכר לעולם הזה - שעל כן היו שתיים כהלכתן ושלישית אפילו טפח כצורת הה"א שבה נברא העולם הזה ועל כן כשרות מכל דבר, כי חומרי הוא.

גם רמז שתיים כהלכתן ושלישית אפילו טפח' (סוכה ד:) - כי כל טוב העולם הזה נכלל בשלשה דברים שהם 'בני חיי ומזוני' ורמז לנו שהשתיים שהם בני חיי - טוב לגבר להשתדל ולבקש מאת האלקים יהיו לו כהלכתן גדולים וטובים, אך במזונות - יסתפק במועט. ולמען דעת זאת יביט אל הסוכה כי היא רומזת על העולם הזה. על כן צוה לנו יתברך שתדמה לה"א שצורתה בשלישית אפילו טפח יסתפק בו ולא יחוש, רק יעשה שיהיה לו אותו הטפח שוחק, שאם מעט אשר לו יחלקהו בחלקי זמניו ולא יצטרך לבריות.

וצריך לעשות לו צורת פתח - לרמוז כי אם ידחקנו יצרו להעציבו על דוחקו זאת, ישיב אל לבו כי אין העולם הזה רק כצורת פתח כפרודור לפני הטורקלין ולכן מי בער יעשה עיקר מעניניו ויפן למטעמותיו.

והנה ברוחב הסוכה אין שעור - כי יכול האדם להרחיבה עד בלי די, רק שהסכך יכסה לה - לרמוז כי יכול האדם לקיים העולם כלו על ידי סכך זכויותיו הממלאו, כי צדיק יסוד עולם והיא נחלה בלא מצרים. ■

אם לא יהיה הסכך מעובה רק שכווכי השמים נראים מתוכה, לפחות לא תהיה (סוכה יט.): 'חמתה מרובה מצלתה', כי אם כצל עב מעובי קדושת המצוות, כל יהי מקום לעבור רוח משפט ודין מעובה מזכיות.

גם לא יהיה במקום אחד (סוכה יח.) 'אור שלשה' (טפחים) - כי אור שלשה פוסלים הסוכה - והוא כי חטא אדם, עון אחד או שנים, עדין לא עשה מעבר בצל זכויותיו לעבור בו דין ורוגז מלמעלה, כי הוא יתברך מעביר ראשון ראשון ועדין הוא בלתי נפרד מהקדושה, כי פחות משלשה כלבוד דמי, אך בשלשו בחטא נמנים, על כן אור שלשה פוסל בסוכה.



לא יהיה מדבר המחובר לקרקע - רמז שלא יצרף לזכויות דברים ארציים וחומריים, כענין פניות, בחינות טובות ועניני העולם הזה. גם צריך יהיה מדבר שגדולו מן הארץ - להורות כי אין לאדם למעט עצמו ולהקטין ערכו ולומר: "מה אני ומה חיי אני הבל וריק, כי כשרון מעשי יעשו סכך קדושה על העולם ויקיימוהו, כי עפר אני ואל עפר אשוב", על כן העיר לבו לומר כי סכך הקדושה גדולו מן הארץ, כי זכויות בני האדם שמהארץ המה, הם העולים וממשיכים ומשפיעים מלמעלה שפע קדושה להריק על הארץ לקיימה.

וסכך זכויות הלזו שהאדם צריך ליטפל בו לעשות צל קדושה על ראשו, לא יאחר מלעשותו עד שיגדל, כדרך הבחורים האומרים עדין קטנים אנחנו ולכה נרוה עצמנו בהנאות העולם הזה

האלשיך הקדוש כותב שמצות סוכה לכל פרטיה דיניה ודקדוקיה רומזים על הנהגת האדם בעולם הזה.

האלשיך הק' בפרושו על התורה (ויקרא כג, לג) אומר: בבא ד' יתברך לחוג את חג שמחת צדקת עמו וכפרתם, עשה עיקר החג מהשיבה בסוכות, כי כל כשרון המעשה וצדקת כל צדיק, לשית על לבו לצאת מדירת קבע ולשבת בדירת עראי, כי בזה 'והחיי יתן אל לבו', כי אין זה כי אם רמז הרומז על הארץ ועל הדריים עליה שיתנו אל לבם, שיהיו עיני האדם פקוחות לראות כי אין זאת דירת קבע, כי אם בעולם העליון כביום הולדו יצא מדירת קבע ובא אל דירת עראי.

וזה רמז בשבעת ימי החג, רמז אל ימי שנותיו שבעים שנה - שיחד כולם שבעים שנה דירת עראי המה. כי אם יאריך האדם ימיו יותר הוא כעצור בעולם הזה והוא מה שביום השמיני 'עצרת הוא' (ויקרא כו ו) ובכולם ישמח עם ה' א-לקיו, כי לפי רוב ההבילו את העולם הזה יחשוק בעולם הבא וערבה לו מעתה כאלו זורח הוא שם עם ה'. כי יהיה לו העולם הזה כסוכה בכרם ולא כבנין קיים וישמח ויעלוז במחשבתו זאת לעבוד את ה' 'בשמחה ובטוב לב' (דברים כח מז).

על כן צוה לנו יתברך שתדמה הסוכה לאות ה"א - שצורתה שתי דפנות כהלכתן ושלישית אפילו טפח היא רגל הה"א - כי העולם הזה נברא בה"א ומושפע להתקיים מהעולם העליון על ידי טוב המעשה, כי כל זכויות האדם נעשים עליו מלמעלה כצל המיצל על העולם ומקיימו והוא רמז אל הסכך שעל הסוכה שהיא העולם הזה.

ועל כן נצטוינו (סוכה יא): שלא יהיה הסכך מדבר המקבל טומאה - ככתוב שם: 'זה הכלל; כל שהוא מקבל טומאה ואין גידולו מן הארץ אין מסככין בו וכל דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ מסככין בו' לרמוז כי מה שהאדם עושה להיות צל על ראשו, לא יהיה דברי עונות הנעשים עליו מסך טומאה להבדיל בינו לקונו, כמו שנאמר: 'כי אם עונתיכם היו מכבדלים בינכם לבין א-לקיכם' (ישעיה נט ב), כי אם מצוות ומעשים טובים הנעשים צל וחופה לחופף עליו.

גם לא תהיינה צדקותיו דלים - ככגד עדים שמתקרקע ונעשה קרעים קרעים כנקבים וקרחות, כן מצוותיו וצדקותיו בלתי מעובים רק זעיר שם זעיר שם. ואף

ושמחת בחגך.. והיית אך שמח

>>>

בהמוניהם וירצו מאד להתגייר לגדול מעלתם של ישראל בעת ההיא. אם כן מה מעכב במשך כל הדורות את ממוש ההבטחות?

הנביא אומר: יש רק מניעה אחת שבגללה זה לא קורה מיד; "צפיו עוֹרִים פֶּלֶם לא יִדְעוּ, פֶּלֶם פֶּלְבִים אֱלֹמִים לא יוֹכְלוּ לְנַבְחָ, הַזִּים שִׁכְבִּים, אֲהַבִי לְנוֹם" (שם י).

רש"י מסביר: 'הנה הנביאים צועקים להם ומכריזים על התשובה ותיטיב להם והרי פרנסיהם כעורים כולם ואינם רואין את הנולדות, כצופה המופקד לראות את החרב בא, להזהיר את העם והוא עור מלראות את החרב באה ואלם מלהזהיר את העם, ככלב שמינוהו לשמור הבית והוא אלם מלבנות, כך פרנסי ישראל אינם מזהירין אותם לחזור למוטב'.

מצודות דוד מסביר (שם נו י'): "פֶּלֶם פֶּלְבִים אֱלֹמִים" - 'כל השרים מישראל אינם מזהירים את העם על התשובה ולא יועילו להם והמה ככלבים אלמים אשר לא יוכלו לנבוח להבריא החיות הטורפות מן העדר, שאין בהם תועלת'. "הזים שִׁכְבִּים" - 'השרים המה נרדמים בשינה עמוקה או שוכבים על המטה להתענג להביאם לידי תנומה, הוא שינה קלה, כי יאהבו את התנומה כדרך המתענגים ולא שמו לב בתקון העם'.

"והפלבים עזי נפש, לא ידעו שבעה והמה רעים, לא ידעו הבין, פֶּלֶם לְדַרְכֵם פְּנוּ, איש לבצעו מקצהו" (שם נו יא').

רש"י מסביר: "והפלבים עזי נפש" - 'רוצים למלאות כריסם'. "והמה רעים" - 'כמו שהכלבים לא ידעו שבעה, כן הרועים לא ידעו הבין מה יהיה באחרית הימים'. "פֶּלֶם" - 'לדרך הננייתם פנו' "איש לבצעו" לגזול את שאר העם שהם ממונים עליהם. "מקצהו" - 'כמו (כראשית יט ד) "כל העם מקצהו" נוהגים כן'

על נפוליאון מסופר שהיה ישן שעה ביממה שאלו אותו: "אתה הרי קיסר ויש לך משרתים, אתה יכול לישון יותר!" אמר להם: "כשאני ישן אני ככל האדם, רק כשאני ער, אני נפוליאון ועד שנהייתי

שממנה הושתת העולם, שם בהר המוריה הקריב אדם הראשון קרבן, שם עקר אברהם אבינו את יצחק, שם בהר הבית בחר הקב"ה להשכין שכינתו. ומשם יורדות כל הנשמות שבאות לעולם. ואותה קנה דוד המלך בכסף מלא מארזן היבוסי כפי שמסופר (בדב' הימים א פס' טו - כו): "מֵלֶאֱדָד עַמֹּר עִם גֵּרֹן אֲרִיָּן הַיְבוּסִי.. וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אֲרִיָּן תִּנֶּה לִּי מְקוֹם הַגֵּרֹן וְאֶבְנֶה בוּ מִזְבֵּחַ לַד', בְּכֶסֶף מְלֵא תִנֶּהוּ לִּי.. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְאֲרִיָּן לֹא, כִּי קִנְיָה אֶקְנֶה בְּכֶסֶף מְלֵא, כִּי לֹא אֶשָּׂא אֲשֶׁר לִּי לַד' וְהַעֲלוֹת עוֹלָה חָנָם.. וַיִּתֵּן דָּוִד לְאֲרִיָּן בְּמִקְוֵם שְׁקָלֵי זָהָב מִשְׁקַל שֵׁשׁ מֵאוֹת.. וַיִּבֶן שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַד'..!..

כולנו מצפים לימות המשיח ולבנין ביה"מ האחרון במהרה בימינו, לא בכדי שנהיה מושלים על אומות העולם, אלא בשביל שנוכל לנוח משעבוד מלכויות ונעסוק בתורה מתוך נחת ושמחה, כשאין שום צר ומיצר עלינו ושיתקיימו בנו הפסוקים: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי פי בתי בית תפלה יקרא לכל העמים" "נאם ד' א-לוקים מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו" (ישעיהו נו ז ח). וה' יקבץ את כל המפורזים והנדחים מכל הארצות, הארץ הקדש. וכל העולם יבואו לבית המקדש השלישי להתפלל ולהקריב קרבנות.

ולקיום הנבואות: "כי מלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים" (ישעיה יא ט), "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ד' לעבדו שכם אחד" (צפניה ג ט), "ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד" (זכריה יד ט).

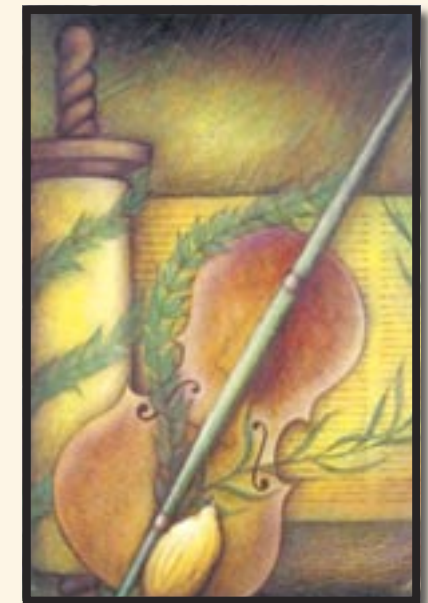
וכדי לזכות לזה אומר ישעיה הנביא: "כה אמר ד' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות; אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו ושמר ידו מעשות פל רע" (פרק נו א-ב). אתם רוצים שהגאולה תבוא מיד. אתם רוצים ישועה קרובה ובנין בית המקדש? אין בעיה. כל שעליכם לעשות זה; "שמרו משפט ועשו צדקה". אתם צריכים לשמור את חוקי התורה ומצוותיה ולעשות צדקה וחסד עם הזולת ועל זה יש את כל ההבטחות הגדולות דלעיל ובניהן שגם הגוים יבואו

"שֶׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְנָסוּ יַגּוֹן וְאַנְחָה"

כיצד מקיימים "וְשִׁמְחָה בְּחַגְגָּה"? בישיבה בבית בנחת בעסוק בתורה ובסעודה. ע"פ 'הפלא יועץ'

הרע, עברה היא בידם.

המישרים אורחתם יתנו אל לבם דבר בעתו על מה הימים נזכרים ונעשים ומה הגיע על ישראל בימים ההם בזמן הזה. ויעמיק במחשבות טהורות, מה



ידוע מארז"ל שאמרו לא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל, אלא לעסוק בתורה.

בדורות הללו לא נתנו ימים טובים אלא לעמל ויגיעה. לסובב ברחובות קריה, לבקר מבית לבית. וכשחוזר לביתו הוא עיף ויגע עד שאינו נהנה מסעודתו ונמצא שלא היו טובים אלא ימי ענות אדם נפשו. ואפשר שיותר מנוחה יש לאדם ביום תשעה באב מביום טוב ועבירה גוררת עבירה: בטול תורה והרבות דברים בטלים ואסורים. וכן מתרבה בהם הקפידה ושנאה ותחרות, אם מבקר לאחד ואינו מבקר לאחר, או אם אינו מבקר לענים אשר בשכונת העשירים, או אפילו שלא בשכונתם איכא קפידא. וחוששני גם כן שהם מתדכאים ומתרעמים ואומרים: אם היה לנו ממון גם אנחנו היינו מכובדים.

הנה כי כן מה טוב ומה נעים אם יוכל לפטור את עצמו ולומר ונקה. וישב בביתו בנחת ויעסוק בתורה, כפי ידיעתו בעתו. ויעשה סעודתו וישן שנתו ולא יאבד מנוחתו וירבה שמחתו כי השעה צריכה לכך. "שֶׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְנָסוּ יַגּוֹן וְאַנְחָה" (ישעיה לה י) לקיים מה שאמרה התורה "וְשִׁמְחָה בְּחַגְגָּה" (דברים טז יד).

טוב חלקנו אשר בחר בנו מלך מלכים המלכים, הקדוש ברוך הוא מכל העמים ורבה יתירה נודעת לנו ונתן לנו ימים טובים, אשר בהם משפיע על נפש רוח ונשמה שפע קדושה וטהרה ורצה הקב"ה לזכות את ישראל בחירו, לפיכך הרבה

להם תורה ומצוות, עד שצונו לשמוח ביום טוב. ולמצוה יחשב לנו וקובע לנו שכר. החי יתן אל לבו ויעמיק במחשבתו, באופן שאי אפשר שלא לשמוח.

בכלל מצות היום לשמח לב אשתו ובניו כפי כחו וכפי הראוי להם לפי רצונם. ואמרו בש"ס (סוכה כז): "משבח אני את העצלנין שאין יוצאים מבתיהן ברגל, דכתיב: "וְשִׁמְחָה אִתָּה וּבֵיתְךָ" (דברים י"ד, כו). ולא יפה עושים אותם שסועדים בבית חבריהם ביום טוב ומניחים את נשותיהם וילדיהם בביתם יחידים ובודאי צער הוא להם. והן בכלל לשמח לב ענים ואביונים קודם כל יום טוב כפי כחו.

וידוע כמה החמירו בזה הקדוש על זה ואמרו: שהקב"ה מבקר את הענים ביום טוב ואם רואה שאין להם כמה לשמוח בוכה עליהם.

ועוד אמרו: אם הוא שמח לבד ולא נותן לענים עונשו גדול שלא שיתף בשמחתו אחרים ועליהם כתוב: "וְזִרְתִּי פֶרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם" (מלאכי ב ג). ובכלל מצות היום מה שאמרו רז"ל (מגילה ד:): "דתנאי; משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בעניניו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג"

ואם חביבין דברי סופרין וצריך להזהר בהן, כל שכן וקל וחומר תקנת משה רבינו עליו השלום. ■

'הדר שבהדר'

גדולי ישראל הדרו במצות אתרוג ואעפ"כ, באהבת ישראל הדרו עוד יותר

נאלצו להפר הבטחתם ולגלות לסוחר האתרוגים, כי האתרוג נועד לברכתו של הגאון מוילנה. כזאת ובידי לקיים מצות בוראי כראוי ומדוע לא ארקוד משמחה וחז"ל אמרו (ע"ז יט): "היו כעכרים המשמשיין את הרב שלא על מנת לקבל פרס".



לשמע דברים אלו נתעורר בלבו של סוחר האתרוגים רגשי גיל ורעדה שנתגלגלה זכות על ידו והגר"א יברך על האתרוג ששמר לעצמו. הוא הסכים למסור את האתרוג בתנאי מפורש כי שכר ברכת האתרוג בימי החג יזקף לזכותו.

ב ח ז ר ת ם נכנסו השליחים לבית הגר"א מסרו לידיו את האתרוג המהודר ובחיל ורעדה ספרו לו את התנאי שהוצג ע"י בעליו. הופתעו למראה פניו המאירים משמחה ועליצות נפש. לשאלת תלמידו למהות שמחתו, הסביר הגר"א: "כל ימי הייתי מצטער מתי אוכל לקיים לכל הפחות מצוה אחת כתיקונה, שלא על מנת לקבל פרס ועתה הזמין לי יוצרי יתברך מצוה יקרה

הביאו ליחתם סופר' אתרוג נהדר, הדר שבהדר. שמעו אנשי העיר על האתרוג המהודר ובוו בהמוניהם לברך עליו.

עבר האתרוג מיד ליד ואיבד את זהרו ומראהו הועם. למחרת נטל 'החתם סופר' את האתרוג - וראוהו כמוש ומושחר, ללא תואר וללא הדר. נישק החתם סופר את האתרוג ואמר: "זהו - הדר אתרוג שברכו עליו כה הרבה יהודים ומשמשו בו כה הרבה ידים - זהו הדרו..."

הידוריו של הגר"א אחר אתרוג מהודר מן המפורסמות הם. שליחים מיוחדים היו יוצאים לארצות בעלות אקלים חם, מקום גדול האתרוגים כדי להשיג לו אתרוג מהודר. בשנה אחת חזרו השליחים וידיהם ריקניות. בוילנא נתחולל רעש גדול והצער היה רב. פרנסי קהילת וילנא הוסיפו לשגר שלוחים מיוחדים להשיג אתרוג בשביל הגר"א והורשו לשלם כל מחיר שידרש מהם ובלבד שלא ישוכו ריקם אולם תנאי אחד התנו עמם, שלא יספרו למי נועד אתרוג זה.

לאחר מאמצים מרובים מצאו השלוחים בידי סוחר אתרוגים במדינה רחוקה אתרוג יפה ומהודר כראוי. בהתאם להוראות שניתנו להם היו מוכנים לשלם לבעליו סכום גבוה בעד האתרוג, אבל הלה שמר אותו לעצמו וסרב להוציאו מידו. בראותם כי אין כל אפשרות לקבל לרשותם את האתרוג,

פעם בימים של ערב חג הסוכות הביא סוחר ירא שמים גדול אתרוג ודאי בלתי מורכב, לרבי יהודה לייב חסמן. האתרוג לא היה כ"כ נאה. בינתיים הביאו לו אתרוגים מהודרים מאד, שגם הם היו ודאי בלתי מורכבים, בראותו זאת התרגש מאד במחשבותיו, אח"כ פנה אל אנשי הבית ואמר: לקנות את שניהם אין ביכולתי ומכיון שכבר התיאשתי בלבי מאתרוג יותר טוב והחלטתי לקנות את הראשון, הרי "ודבר אמת בלבבו" (תהלים טו ב) ג"כ הידור הוא ויש לי אתרוג מהודר - הדר! הדר! ולא קנה את השני. ■

מצות סוכה

מלא וחסר

מספר הסוכות הפסולות הוא כמנין סכ"ה חסרה מנין הסוכות הכשרות הוא סוכ"ה מלאה

לאחר שנים כרב גדול, נענה לקריאתו וחזר פעמים רבות על מסכת 'סוכה', עד שהיתה שגורה בפיו, עד כדי כך שבחול המועד סוכות נכנס לבית הגר"א והביע

(יהושע א ח) בעת לכתו בדרך, או אם ימצא בחדר שלא ימצא בו אור ולא יוכל ללמוד מתוך הספר. אחד מבאי ביתו, שנתפרסם

באחד הימים לפני סוכות הורה הגר"א לשומעי לקחו שחובה על כל תלמיד שיהיה בקי על כל פנים במסכת אחת בעל פה, כדי שלא יבטל ממצות "וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה"



נכונות להבחין על ידו.

"כמה מחלוקות יש במסכת זו בין רבי מאיר ורבי יהודה? שאל אותו הגר"א - "וכמה בין רבי עקיבא ורבי ישמעאל, בין רבה ורב יוסף, אבבי ורבא, ר' פפא ור' הונא בריה דר' יהושע וכו'?"

תשובותיו לא היו מלאות וברורות כל צרכן. אז פתח הגר"א ומנה את דברי התנאים והאמוראים כמונה

מרגליות, ניתח את הסוגיות במסכת זו, באילו ענינים נחלקו ביניהם התנאים והאמוראים ובאילו ענינים הלכה כמותם וכמה סוגיות ושיטות יש וכמה דינים וכו' וכך היה מונה את מנין הסוכות הפסולות הנזכרות במשנה ובתוספתא, בבלי וירושלמי ומספרם הגיע למנין סכ"ה חסרה וכן את הסוכות הכשרות כנ"ל ומספרם עלה כמנין סוכ"ה מלאה וזו אינה אלא דוגמא לבקיאותו בכל תלמוד בבלי וירושלמי. ■

סוכות

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן"

בין יום הכפורים לסוכות מתעסקים רק בארבעת המינים עבירות ח"ו מתחילים לעשות רק מסוכות

הרה"ג שלמה ליונשטיין
מיוחד ל'גנזי המלך'

כתוב בספר 'מסילת ישרים' פרק י"ג, בביאור מרת הפרישות: "הפרישות הוא תחילת החסידות. ותראה שכל מה שביארנו עד עתה הוא מה שמצטרך אל האדם לשיהיה צדיק ומכאן ולהלאה הוא לשיהיה חסיד. ונמצא הפרישות עם החסידות הוא כמו הזוהרות עם הזרירות, שזה ב'סוד מרע' וזה ב'נעשה טוב' (תהלים לד טו). והנה כלל הפרישות הוא מה שאמרו ז"ל (יבמות כ): 'קדש עצמך במותר לך' וזאת היא הוראתה של המלה עצמה, פרישות, רוצה לומר: להיות פורש ומרחיק עצמו מן הדבר והיינו, שאוסר על עצמו דבר היתר והכונה בזה לשלא יפגע באיסור עצמו..."

ואם תשאל ותאמר; אם כן אפוא שזה דבר מצטרך ומוכרח, למה לא גזרו עליו החכמים כמו שגזרו על הסייגים ותקנות שגזרו?

הנה התשובה מבוארת ופשוטה: כי 'לפי שאין גזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רוב צבור יכולין לעמוד בה' (בבא קמא עט): ואין רוב הצבור יכולים להיות חסידים, אבל די להם שיהיו צדיקים; אך השרידים (=יחידי הסגולה) אשר בעם, החפצים לזכות לקרבתו יתברך ולזכות בזכותם לכל שאר ההמון הנתלה בהם, להם מגיע לקיים משנת חסידים אשר לא יוכלו לקיים האחרים, הם הם סדרי הפרישות האלה, כי בזה בחר ה', שכיון שאי אפשר לאומה שתהיה כולה שוה במעלה אחת, כי יש בעם מדרגות - מדרגות, איש לפי שכלו, הנה לפחות יחיד סגולה ימצאו אשר יכינו את עצמם הכנה גמורה ועל ידי המוכנים יזכו גם הבלתי מוכנים אל אהבתו יתברך והשראת שכינתו.

וכענין שדרשו ז"ל בארבעה מינים שבלולב (ויקרא רבה פ' ל'): 'זהו מכפרין אלו על אלו' כלומר: יבואו אלה ויכפרו על אלה.

כאן הכונה למדרש חז"ל ש: **הערכה** - היא כנגד אלו שאין להם לא טעם ולא ריח, דהיינו לא תורה ולא מצוות והם הרשעים שבעם.

ההרס - יש לו ריח ואין לו טעם - כנגד אלו שיש להם מעשים טובים ואין בהם תורה.
הלולב - שיש בו טעם ולא ריח, הוא כנגד אלו שיש להם תורה ולא מעשים טובים.
האתרוג - הוא כנגד אלו שיש להם גם תורה וגם מעשים טובים, כלומר טעם וריח גם יחד.

מדוע ד' צוה לעשות זכר רק לענני הכבוד ולא למן ולבאר?

אומר מרן הרב חיד"א: שלא רק במן היו כל הטעמים שבעולם, אלא שגם בבאר היו כל טעמי השתיה שבעולם. ובסוכות ד' צוה לעשות זכר לענני הכבוד וגם אמר שיש לשמוח בסוכות. וכיצד היתה השמחה? 'אין שמחה אלא בבשר - בייין' (פסחים ק"ט). ומכאן שיש זכר גם למן וגם לבאר!

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרֵי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נָחַל..." (ויקרא כ"ג, מ')

אומרים חז"ל: הראשון למנין עונות. מכאן שמיום כפור לא עושים עבירות, כי מתעסקים עם ארבעת המינים. עבירות מתחילים לעשות אם כן רק בסוכות...

אומר ה'חתם סופר': כשהיה יום כפור רצו ישראל להפטר מהעונות. כיצד עושים זאת? אמר ד' קחו שעיר המשתלח וזרקו אותו לעזאזל והשעיר לקח עליו את כל עונות ישראל. אבל בסוכות, לאחר השמחה של עשיית הסוכה וארבעת המינים, זה הזמן של תשובה מאהבה לפי חז"ל ואז העונות נעשים זכירות. ה'אבא' היה עון וה'בן' הוא זכות, כלומר הבן טוב יותר מהאבא... והיכן עוד מצאנו דבר כזה?!

חז"ל אומרים: שבדגן, פרי הדגן, הוא הלהם, קובע ברכה לעצמו וה'בן' חשוב יותר וטוב יותר אפוא מה'אבא'. וכן



בגפן: היין קובע ברכה לעצמו.
אומר ה'מנחת יצחק', וזהו שכתוב בפסוק: 'ישבו ישיבי בצלו יחיו דגן ופרחו כגפן זכרו כיון לבנון' (הושע י"ד, ח). מתי ישונו בתשובה מאהבה? 'ישבי בצלו', דהיינו בסוכות. ואז יחיו דגן ופרחו כגפן. לכן, אם יום זה הוא הראשון למנין עונות, אומר ה'חתם סופר': יש לנו עתה ענין גדול מאד לספור את העונות הללו, כי אם חוזרים עתה בתשובה מאהבה, כפי שאינו לעיל, אזי העונות נהפכים לזכירות! ואנו מאד רוצים לדעת, אם-כן, כמה זכירות יש לנו עתה... וזהו ראשון למנין עונות

אומרת הגמרא (סוכה ל"ז): מנענעים ב'אָנָא ד' הושיעה נָא" אבל ב'אָנָא ד' הצליחה נָא" (תהלים קיח כה) לא מנענעים. ולמה לא מנענעים?
אומר ה'אבודרהם', כתוב: 'אָז יִרְנְנוּ עֵצֵי הַיַּעַר' (תהלים טז לג) ולאחר מכן כתוב: 'הוֹדוּ לַד' כִּי טוֹב כִּי לַעֲוֹלָם חֲסִדוֹ' (שם לד), 'הוֹשִׁיעֵנוּ אֱ-לֹקֵי יִשְׂרָאֵל' (שם לה). לכן, מתי מרננים עצי היער? ב'הוֹשִׁיעֵנוּ אֱ-לֹקֵי יִשְׂרָאֵל'.

הרב צדקה זצ"ל, ראש ישיבת פורת יוסף, שאל בחורים שהיו מעונינים לעבור לישיבה אחרת: למה אתם רוצים לעבור: האם מפני שכאן אתם לא מסוגלים ללמוד, או שאתם חושבים שבמקום אחר תלמדו טוב יותר?
ענו הבחורים: "כאן טוב לנו, אך נראה לנו ששם יהיה לנו טוב יותר".
אמר להם: "אם כך אל תעברו! וזה נלמד מ'אָנָא ד' הושיעה נָא", שבו מנענעים, אבל ב'אָנָא ד' הצליחה נָא" לא מנענעים! בשביל להצליח יותר - לא מנענעים ולא עוברים..."

מקשה הרב צדקה זצ"ל בספר 'זוהר ליהודה': הערכים מסמלת את אלו שאין להם תורה ומעשים טובים, כלומר רשעים. אבל כתוב: 'שהרשעים מלאים מצוות כרימון [בערבין יט'א] פושעי ישראל

שמליאין מצות כרמון! והמדרש אומר (ויקרא רבה פרשה ל'): 'מה ערכה זו אין בה טעם ואין בה ריח, כך הם ישראל, יש בהם בני אדם שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים' כלומר: שאין בהם טעם ואין ריח, דהיינו לא תורה ולא מצוות! עונה הרב צדקה זצ"ל: באמת אין להם טעם וריח, אלא אם כן הם באים לשעורי תורה ונדבקים לתלמידי חכמים ואז הם מתמלאים במצוות רבות עד שנאמר עליהם שהם 'מליאין מצות כרמון'! ומתי זה קורה? כאשר הערכה מודבקת לאתרוג.

הגמרא אומרת (סוכה ל"ח): שרב אחא בר יעקב היה מנענע כלולב ואומר: 'גירא בעיניה דסטנא' גירא בעיניך שטן (שהיה מתגרה בשטן ואומר לו 'חץ בעיניך!'). הגמרא אומרת שלא לעשות כן מחמת הסכנה, שאז השטן עלול להתגרות בך חזרה ולקחת אותך בתור 'פרויקט אישי'. די בכך שהוא נותן לנו את הטפול השגרתי...

אבל רב אחא בן יעקב יכול היה לעשות כן ומדוע? מסבירים המפרשים: הוא דרש בצבור ששטן ופנינה (שהציקה לחנה, אם שמואל) לשם שמים התכוונו. מדובר על המקרה שהשטן אמר לד' לנסות את איוב. ומדוע השטן קטרג על איוב? הוא התכון לשם שמים, שלא יאמר ד' שאיוב טוב יותר מאברהם אבינו. כתוצאה מכך בא השטן ונישק את שולי מעילו של רבי אחא בן יעקב.
ואומר ה'חתם סופר': ומדוע אמר רבי אלעזר בן יעקב לשטן 'גירא בעיניך', מדוע דוקא בעיניך?

כיון שיש כאלו הסבורים שכיון שסיימו זה עתה את יום הכפורים - השטן חושש מהם... 'תראו איך הוא בורח ממני ואם אני רוצה לדקור אותו, אוכל לעשות זאת רק בעורף, כי הוא בורח'...
אומר רבי אחא בן יעקב; שהוא לא בורח מאף אחד ואדרבא, אם הצלחת לצאת מיום כפור נחוש ומחושל הרי 'שיכל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו' (סוכה נ"ב). ולכן עליך להזהר, כי הדגש הוא 'גירא בעיניה דסטנא' 'גירא בעיניך שטן' ולא בעורף, שהשטן עומד מולך ויש להזהר ממנו!

'הושע נָא לְמַעַן סוֹדֶךָ הוֹשַׁע נָא'
על איזה סוד מדובר כאן?

אומר האדמו"ר מקלויזנבורג (מובא ב'טללי אורות'): להציל את תורת הסוד

מידיהם של כל המתחזים למיניהם.

'הושע נָא גוֹרְן אֶרְנָן הוֹשַׁע נָא'

הכונה לבית המקדש, שהיה של 'גֶרְן אֶרְנָן הִיבּוּסִי' (דה"י א' פ' כא פס טו) ולמה קוראים לו כך?
אומר הרב אייזיק שר (מובא ב'טללי אורות'): אומרת הגמרא (ע"ז מ"ה): שבכל מקום שרואים הר בארץ ישראל, בודאי שנעבדה שם ע"ז [דאר"ע]: 'אני אובין וארון לפניך כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה נשאה ועץ רענן דע שיש שם עבודת כוכבים'...
ואם כן, שואל תוספות: היכן בנו את בית המקדש? הרי כל הר נאסר?!

עונים תוספות: ע"פ נביא ידעו שבמקום הזה לא היתה ע"ז.
שואל רבי אייזיק שר: אמנם הדבר נמסר ע"פ נביא, אך איך בכל זאת לא



עבדו ע"ז על ההר הזה?
התשובה היא שארונה היבוסית היה מלך היבוסים והוא הפך את ההר לגורן ולכן אף אחד לא יכל להפקיע זאת ממנו ולעבוד ע"ז על ההר הזה ושומרים לו את הזכות ששמר לנו את ההר הזה והיתה לנו ישועה מכך ששמר לנו את ההר נקי מע"ז.

בפרוס חג הסוכות, היה האדמו"ר רבי משה מקוברין זצ"ל, מזוהר לאנשיו, שיכניסו אורחים לסוכתם ולקבלם בסבר פנים יפות.
וכך היה אומר: "שנינו במסכת הגלות?..."

עבודה זרה (ג'), כי לעתיד לבוא ינסה הקב"ה את הגוים, באמרו: 'מצוה קלה יש לי וסוכה שמה.. ואמאי קרי ליה מצוה קלה, משום דלית ביה חסרון כיס, מיד כל אחד [ואחד] נוטל והולך ועושה סוכה בראש גגו והקדוש ברוך הוא מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז וכל אחד ואחד מבעט בסוכתו ויוצא'.
- מדוע יקיימו הגוים את סוכותיהם בראש גגם דוקא?
- בכדי להיות בטוח, שחבר, אורה או שכן, לא יכנס לתוך הסוכה...
וזהו מצות סוכה נוסח גוי.



הידור מיוחד היה נוהג הגאון רבי אברהם ישעיה קרליץ זצ"ל, בעל 'חזון איש', בקרשים של דפנות הסוכה, שיהיו מהוקצעים ונאים ונרכשים על ידו בכסף מלא.

והיה מטעים את הנהגתו: "כמה גדולים דברי חכמים שאמרו (זוהר הקדוש ג', קל"ד): 'הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל'. הנה הורגלו הבריות לטרוח ולהתאמץ בהידורם של ארבעת המינים וביותר באתרוג שהתורה קראתו 'פרי עץ הד' (ויקרא כ"ג, מ') ומפוזרים על כך ממון רב, בעוד שלצורך סוכה מלקט כל אחד צרור שיירי נסרים עלובים במראיתם, לא תואר להם ולא נוי, שזכה בהם מן ההפקר ולא עלו לו כדי פרוטה שחוקה אחת.

הוסיף ה'חזון איש' ואמר: הלא שתיהן מצוות שוות מן התורה, סוכה וד' מינים, זו מצוה וזו מצוה וכדין כל מצוה חל גם על הסוכה ולא עוד אלא שהמצוה הראשונה שנקטו בה חז"ל לרוגמא - היא סוכה: 'עשה לפנינו סוכה נאה'...



שאלו את רבי אליהו הגאון מוילנא זצ"ל, איזוהי המצוה שקשה ביותר לקיימה מכל מצוות התורה?
היתה תשובת הגר"א: שלאחר שחקר ודרש היטב בענין, הגיע למסקנה שמצוות שמחת חג - 'ושמחת בחגך... וְהֵייתָ אִךְ שִׂמְחָה' (דברים טז פסוקים יד טו) - זוהי המצוה הקשה ביותר לקיימה.

ונימק את תשובתו: הגע בעצמך! יהודי חייב לשמוח בשמחת ימי החג לרבות הלילות, ללא הפסק - ומכלל זה, שום מחשבת דאגה והרהור של עצב אל התערב בשמחתו, בכדי שלא לפגוע בקיום המצוה. האם אין זו עבודה קשה ומשימה כבדה, להיות רובץ תחת עול הגלות?...

"כִּי מֵהָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרַי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ"

מי הוא שיהיה רשאי להרהר אחרי מידותיו וגזרותיו של מלך מלכי המלכים הקב"ה? לקחים ממגילת קהלת אותה נוהגים לקרוא בקהילות ישראל בחג הסוכות. מתוך הרצאותיו של הרב אמנון יצחק

וְשָׂמוּ אֶחָד (זכריה יד ט).

אבל התורה אמרה: "וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוֹר לְכַבּוֹ". ובאמת ר' יהודה בגמרא אומר: שלא ירבה לו נשים זה לא איסור מוחלט. תלוי איזה נשים. נשים שלא יסירו את לבבו אסור, אבל אם זה נשים שהן בסדר, אין איסור. שלמה המלך הבין - "לֹא יִסּוֹר לְכַבּוֹ" זה תלוי במלך ולא בנשים. שלמה המלך לקח גויות וגיייר אותן, אבל הן הביאו ע"ז איתן



מבית אביהן ועם כל החכמה הוא לא הצליח שכולן יגיעו להכרה שהוא רצה והן עשו בנות לאילייהן והוא לא מחה בהן. זה נחשב כעון שלו. עמד שלמה המלך והחכים על גזירתו של הקב"ה ואמר, למה אמר הקב"ה לא ירבה לו נשים? - לא בשביל, שלא יסור לבבו? אני ארבה - ולא אסור. אני חכם מכל האדם, אני יודע מה כחי - ולא אסור. אמרו רבותינו: באותה שעה עלתה יו"ד שבמילת "ירבה" ונשתטחה לפני הקב"ה ואמרה שמה היום יבטל אחת ולמחר אחרת, עד שתבטל כל התורה כולה? והרי זה לא כמו שאר המצוות

"וּפְנִינִי אֲנִי לְרֵאוֹת חֲכָמָה וְהוֹלְלוֹת וְסִלְלוֹת כִּי מֵהָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרַי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ" (קהלת ב"ב). אומר שלמה המלך ע"פ מדרש קהלת: "וּפְנִינִי אֲנִי לְרֵאוֹת חֲכָמָה" - חשבתי שאני בוחן את הדברים בחכמה, אבל התברר לי שזו "וְהוֹלְלוֹת וְסִלְלוֹת". מדוע? "כִּי מֵהָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרַי הַמֶּלֶךְ" - אחרי שהקב"ה גזר גזירה הוא ובית דינו, מי זה שיכול לבוא אחרי המלך - מלכו של עולם ולהרהר אחר מידותיו. "אֵת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ" - הפסוק הזה נאמר על שנים: על שלמה ועל משה. על שלמה כיצד? כשנתן הקב"ה תורה לישראל נתן בה מצוות עשה ומצוות לא תעשה ונתן למלך מקצת מצוות, שנאמר: "רַק לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוּסִים וְלֹא יִשֵּׁב אֶת הָעָם מִצְרִימָה לְמַעַן הָרְבוֹת סוּסִים.. לֹא תִסְפֹּן לְשׁוֹב בְּרֶדֶךְ הַזֶּה עוֹד" (דברים יז טז) "וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוֹר לְכַבּוֹ וְכֹסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ מְאֹד" (דברים יז יז). שלש מצוות נצטוו המלך, מיוחדות למלך בלבד, "רַק לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוּסִים" פן "יִשֵּׁב אֶת הָעָם מִצְרִימָה" והקב"ה אסר עלינו לשוב למצרים. יש שלשה איסורים בתורה: "לֹא תִסְפֹּן לְשׁוֹב בְּרֶדֶךְ הַזֶּה עוֹד" וכיון שהמסחר הגדול של סוסים בזמננו היה במצרים והכבוד היה שיוצאים לפני המלך בסוסים ופרשים נאמר האיסור על המלך שלא ירבה לו סוסים, אלא רק מה שצריך לו ולעבדיו. "וְכֹסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ" כדי שלא ירום לבבו מאחיו ככתוב: "לְכַלְתֵּי רוּם לְכַבּוֹ מֵאֲחָיו" (דברים יז כ), אלא רק מה שדרוש לצרכי המלכות והעם. "וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוֹר לְכַבּוֹ". כידוע שלמה המלך היו לו אלף נשים, שבע מאות שרות ושלש מאות פילגשים. לשלמה המלך היתה כונה טובה, כונה גאונית, הוא התכונן להחזיר את כל העולם בתשובה, לעשות סמינר לכל העולם דרך בנות מלכים שנשא ואם הוא ישפיע עליהן הן ישפיעו על אבותיהן. אז לא היתה דמוקרטיה. אם המלך היה מחליט שזו החכמה האמיתית, כמו שהיה בתקופת מלך "כוזר" שהוא השתכנע שתורת ישראל אמת וגיייר ששה מליון מתושביו, כולם היו מקבלים זאת. חשב שלמה המלך להביא את העולם לתיקונו, שכל העולם יכירו ש: "ד' אֶחָד

"אָגוּר" - על שאגר את כל התורה. "בֵּן" - מלשון בינה, שהיתה לו בינה יתרה על בני האדם, "יָקָה" - שהקיא את התורה שלמד. למד את התורה ואת המצוות האלה והקיאן בזה שלא עשאן.

נָאֵם הַגָּבֵר לְאִיתֵיאל לְאִיתֵיאל וְאָכַל (שם). הוא חשב שהקב"ה מתכוון אליו שהוא יוכל לעמוד בזה, אבל כסופו של דבר הוא ראה שזה לא כך.

בהתחלה הוא חשב ש"איתי - אֵל" ולכן אני אוכל, אבל התברר לו שהוא נכשל וטעה. ומה נאמר בסוף? - "וַיִּהְיֶה לְעֵת זָקְנָת שְׁלֹמֹה נָשָׂיו הָטוּ אֶת לְבָבוֹ" (מלכים א יא ד). הכתוב מעיד עליו שבסוף "נָשָׂיו הָטוּ אֶת לְבָבוֹ". במה? שלא הוכיחן והבמות נשארו.

אמר רבי שמעון בן יוחאי (מדרש רבה שמות ו): "נוח לו לשלמה שיהא גורף ביבין שלא נכתב עליו המקרא הזה. ולכן אמר שלמה על עצמו 'וּפְנִינִי אֲנִי לְרֵאוֹת חֲכָמָה' (ודעת) וְהוֹלְלוֹת וְסִלְלוֹת" אמר שלמה: "מה שהייתי מחכים על דברי תורה והייתי מראה לעצמי שאני יודע דעת התורה - ואותו הבינה ואותו הדעת - של הוללות וסללות היו" (נכשלת), למה? כִּי מֵהָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרַי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ"

מי הוא שיהיה רשאי להרהר אחר מדותיו וגזרותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, דברים אשר הם חצובים מלפניו, שכל דבר ודבר שיוצא מלפניו, טרם, (תחילה) הוא נמלך בפמליא של מעלה ומודיע להם הדבר, כדי שידעו ויעירו כולן, כי דינו דין אמת וגזירותיו אמת וכל דבריו בהשכל וכן הוא אומר: "כָּל אֲמֵרַת אֶ-לוֹךְ צְרוּפָה" (משלי שם, ה) ואומר: "בְּגִזְרַת עֵירִין פִּתְגָמָא" (דניאל ד, יד) דבר המלך יוצא בגזרתם של המלאכים שנקראים "עֵירִין" ע"ש שהם ערים ואינם ישנים כלל. (ז"א הכל נעשה ע"י הקב"ה ובית דינו). שלפי שהרהרתי אחר מעשיו - נכשלתי.

שלמה המלך בפתיחת ספר קהלת אומר: "הִבֵּל הִבְלִים הִבֵּל הִבֵּל מֵהָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרַי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ" (מלכים א יא ד). הכתוב מעיד עליו שבסוף "נָשָׂיו הָטוּ אֶת לְבָבוֹ". במה? שלא הוכיחן והבמות נשארו.

שלמה המלך החכם מכל אדם מזכיר שבע פעמים "הִבֵּל" כנגד שבעים שנה של חיי האדם. הוא אומר: "הִבֵּל הִבְלִים" בלשון צווי ז"א לְהִבֵּל אֶת הִבְלִים. אדם צריך לדעת מה העיקר ולהתרחק מן הטפל. יש ערב ויש מועיל ויש טוב ורוב בני האדם מתעסקים בערב, מה שערב להם עכשיו ומהנה אותם כרגע, בזה הם רוצים למלא תאוותם. יש מועיל שאדם עושה חשבון אם כדאי לעשות או לא כדאי לעשות, אם זה מועיל לו, או לא מועיל לו. אבל החכם מתעסק בטוב מה שטוב מצד הדבר עצמו ולא מצד התוצאות.

"הִבֵּל" את ה"הִבְלִים" - זה תנאי ראשון. אחרת: "מֵהָ יִתְרוֹן לְאֶדָם כָּכָל עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ" הרי אדם מסתלק מן העולם וכל מה שעמל תחת השמש נשאר. הוא לא לוקח כלום, אז מה התועלת רק בשביל שיהיה לו ערב בכל רגע בימי חייו? בזה אין חלוק בינו לבין בהמה גם בהמה מתעסקת במה שערב. אין לה את ההבחנה מה טוב ומה מועיל ומה ערב.

מה התכלית א"כ של האדם? אומר לנו שלמה המלך ע"ה: יש יתרון לאדם שנותר רק לו. מה היתרון הזה? איפה הוא? מעל השמש! "תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ" לא נותר כלום! אם אדם עושה דברים שהם רוחניים ששייכים לנשמה שלו שהיא נצחית זה - נותר - מעל השמש. אך אם עושה דברים גשמיים בשביל הגוף, לא נותר כלום, כי הגוף מתפרק ליסודותיו.

לכן הוא מסיים: "סוּף הִבֵּר הִבֵּל נִשְׁמַע אֶת הָא-לִקִּים יִרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם". אדם יגיע לעולם האמת ישמיעו לו את כל שיחותיו וכל הגיגיו "וּמַגִּיד לְאָדָם מֵה שְׁחֹ" (עמוס ד יג) 'אמר רב: 'אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו, מגידים לו בשעת מיתתו' (חגיגה ה ב). כלומר; אפילו שיחה קלה בין איש לאשתו מראים ומשמיעים לו לאדם בשעת הדין ולא רק שיראו לאדם מה הוא עשה ומה הוא אמר, אלא גם; "חֲפֹשׂ כָּל חֲדָרֵי בֵּטָן" (משלי כ כז) "רְאֵה כָלִיּוֹת וְלֵב" (ירמיה כ יב).

אומר הוזהר הקדוש: יש רקיע בשמים שבו נחרטים מעשיו של אדם, כשיגיע אדם לעולם האמת יראו לו גם מה הוא חשב בלבו בשעה שהוא דיבר אחרת. יש בני אדם מחייכים, אבל בלב הוא חורש מזימות און כמו שכתוב: "לֵב חָרַשׁ מִחֻשְׁבוֹת אָנוּ" (משלי ו יח). לכן אומר קהלת: דע לך; "אֵת הָא-לִקִּים יִרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם; כִּי אֵת כָּל מַעֲשָׂה, הָא-לִקִּים יִבֵּא בְמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם אִם טוֹב וְאִם רָע" (קהלת יב פסוקים יג-יד).

חג האסיף

מעל לטבע

על ההבדל המהותי בין מצות סוכה למצות ארבעת המינים

רבי מאיר שמחה מדרינסק בעל הספרים 'אור שמח' ו'משך חכמה' כתב בספרו (ויקרא כג, מב) ביאור מעניין בהגדרת מצות הסוכה ומצות ארבעת המינים הניטלים בסוכות ואלו דבריו: "התורה הא-לקית יש בה מצוות שהם מדריכות את האדם נגד הטבע ויש מצוות שהם כפי הטבע, רק שהם מטהרים את הטבע ומזככים אותו. הגדרתה של מצות סוכה היא כאופן הראשון. הלא אחרי שהאדם עמל בשדה כל חרשי הקיץ, חרש, זרע, עדר, קצר, עימר, אסף את גרנו ואסמיו מלאו בר, הרי לבו שמח בפרי עמלו, מה מתוקה היא לו מנוחתו להסתופף אז בצל ביתו.

בשעה זו דוקא, באה התורה ואמרה לו: 'צא מדירת קבע ושב בדירת עראי' וזה נגד הטבע לקדש כחות האדם והרגשותיו מגבול החמרי. ולכן אמר הכתוב: "חַג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ שְׁבַעַת יָמִים" (דברים טז יג). ולמדו מכך חכמים ז"ל: 'שיהא שם שמים חל על הסוכה כמו על קרבן החגיגה' והוא ענין הקדושה שחלץ על עצי הסוכה עד שאסורין מן התורה בהנאה בזמן המצוה.

אמנם יש מצוות שהן כפי חוקי הטבע, רק שהוא עפ"י חוקי החכמה העליונה בפרטים מצוינים לפי טעמי החכמה הא-לוקית. והנה מחוק הטבעי, הוא לשמוח בעת האסיף בורעונים ובעטרות של שבילים, כנהוג בין העמים, על זה באה התורה והגבילה ד' מינים ידועים בקבלה ואמרה: "וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ד' אֶל-קִיכֶם שְׁבַעַת יָמִים" (ויקרא כג מ).

לכן לגבי אתרוג לא נזכר רק הוקצה למצוותו, אבל שיהא חל עליו שם שמים לא הוזכר בגמרא. ומפני זה מצוות שהן נגד הטבע צריכין הכנה רבה וחזוק, לכן כתוב בסוכה "תַּעֲשֶׂה" ודרשו חכמים ז"ל (סוכה יא ב): 'ולא מן העשוי'. לא כן בד' מינים שהן כפי הטבע, אינו צריך הכנה רבה ואף שאינו אגוד כשר ואין עשיה במצוה זו ולא שייך בה 'תעשה ולא מן העשוי' ואפילו ליקט ענפי ההדרם ביו"ט כשר. ■



התברר שהוא עדין סגור. בינתיים נחלש כל כך, שעמד להתעלף. ניגש אליו יהודי עם ספל מים קרים ורצה ליצוק על ראשו. האיש החלש התנגד נמרצות: "רק מקוה אני רוצה!" האם התנהגותו הגיונית?!

אומר ה'חפץ חיים': "כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה". אל תזלזל בדברים קטנים, כי אתה חושב על: "הכל - או לא כלום", אלא בינתיים עשה כל מה שבכחך לעשות!



"יש רעה ראיתי תחת השמש כשגגה שיצא מלפני השליט" (קהלת י', ה')

מספר פעמים מופיעה בש"ס המימרא: 'הואי כשגגה היוצאת מלפני השליט' (ב"מ ס"ח; מו"ק י"ח. ועוד).

מסופר בספר 'זוהר ליהודה': פעם נערכו הפגנות למען השבת. רבי יהודה צדקה זצ"ל, שהיה אז ר"מ בשיבת פורת יוסף, בא לפני רבי עזרא עטיה זצ"ל שהיה ראש הישיבה ואמר לו שבחורי הישיבה רוצים ללכת להפגנה.

אמר הרב עטיה: "הלא אתה יודע שהמשטרה עלולה להכות בחזקה? האם אפשר לשלוח את הבחורים לשם"?

אמר לו הרב צדקה: "אז יקבלו מעט מכות לכבוד השבת, מה כבר יכול לקרות"?

שאל אותו הרב עטיה זצ"ל: "ואם היה מדובר בכן שלך, האם גם אז היית מדבר כך"?

באותו ערב נערכה הפגנה והבן של הרב יהודה צדקה זצ"ל הוכה ונעצר. כשבאו להודיע על כך לאביו, אמר: ידעתי זאת מהבקר.. 'הואי כשגגה היוצאת מלפני השליט'.

צדקה, אלא לקיים מצות בקור חולים". השתומם העשיר: "אבל אני לא חולה"!

ענה הרב: "כבר שלמה המלך אמר עליך שאתה חולה, שנאמר: 'יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עשר שמור לבצעליו לרעתו' (קהלת ה', י"ב).

הגיב העשיר: "כבוד הרב יכול ללכת לבית חולים ולבקר שם חולים".

אמר הרב: "אבל כתוב (נדרים ל"ט): 'אמר רבי אחא בר חנינא: "כל המבקר חולה, נוטל אחד מששים בצעריו" (מחוליו) וכי מדוע שאקח מההוא את הקדחת, טוב יותר שאקח ממך את הכסף"...



"כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון ורעת וחכמה בשאל אשר אתה הלך שמה" (קהלת ט', י')

אברך אחד שלמד כל היום, עזב את למוד התורה לגמרי. יום אחד פוגש בו תלמיד חכם. משהתברר לו שהאברך לשעבר לא לומד כלל במשך היום, אמר לו שילמד לפחות שעה ביום.

"ומה כבר אספיק בשעה אחת"? שאל האברך, "הייתי אברך ולמדתי שעות על שעות בעיון ומה שאתה מציע לי הוא לעג לרש".

ענה לו הת"ח: "פעם הזהיר רופא אדם אחד שלא יכנס למרחץ אדים (סאונה), שעלול הוא להחלש מכך מאד, אבל האדם חיבב מאד את מרחץ האדים ולא שעה לאזהרת הרופא ונכנס לבית המרחץ. לאחר מספר דקות נחלש מאד ועתה חששו היה כפול: אם ימהר לצאת, הוא עלול לקבל דלקת ריאות. מצד שני אם ישאר שם, הוא עלול להנזק מאד. מה עשה? אמר לעצמו שימהר למקוה, הקר ואז ישיב נפשו. כשהגיע למקוה,

ועתה נדרשים לחתן את הבנים. את פרנסתו מצא ביבוא חלב (=שומן) ומכרו ביוקר. במקום לחזור עם כסף, החליט מחמת הסכנה, לשוב לביתו עם מיכלי חלב גדולים. כשהגיע לחוף אמרו לו פקידים המכס לפתוח את המיכלים והתברר שהחלב החמיץ והסרחון נדף למרחקים. נאלץ לשפוך את החלב לים וחזר לביתו בפחי נפש, נקי מנכסיו.

כשנרדם בביתו מרוב צער ויגון, ראתה אותו שנשרו מספר יהלומים מכיסו. התברר שמוצר זה היה זול מאד בארץ שבה התגורר. אבל כאן, שמחה האשה, משלמים עליהם מחירי עתק. עד שהתעורר ראה שפני הבית השתנו ללא הכר! האשה הספיקה לחתן הילדים ואף לרהט את הבית.

ואז החל למרוט את שערו ולבכות ביתר שאת, "אם רק הייתי יודע הייתי מביא לך מיכלים שלמים של יהלומים", קונן האיש במר נפשו.

אומר ה'חפץ חיים': אדם יורד לעולם הזה ובמקום להשקיע בעולם הבא, הוא משקיע בעולם הזה. במקום ביהלומים משקיע בשומן! בעולם הבא, כשיתבקש לפתוח את הסחורה יתברר שהכל הבאיש. ואז יכנס אחר כבוד לגיהנם.

אלא, בינתיים עובדים לזכותו מצוות שעשה כאן בעולם ואז כשהוא נכנס לגן עדן, הוא רואה שיש לו גן עדן 'אמן יהא שמיה רבא' שאמר פעם. ואז נכלם האיש, הלא יכל לומר זאת פעמים רבות ביום! "לא ידעתי", הוא זועק! מאוחר מדי...

"ושבתי אני ואראה את כל העשקים אשר נעשים תחת השמש והנה דמעת כח ואין להם מנחם" (קהלת ד', א')

אומר רש"י: 'את כל העשקים - הנעשים עשוקים בגיהנם, כמעשים אשר נעשים. תחת השמש' - תחת חליפיה של התורה; 'והנה דמעת העשקים' - נפשות העשוקות ביד מלאכי משחית ואכזרים. וכן הוא אומר: 'עברי בעמק הכבא מעין ושיתוהו' (תהלים פרק פד ז) 'אלו יורדי גיהנם. ואף מקרא זה, כך נדרש בספרי: 'ומיד עשקיהם כח' - עושקיהם מכריחים ותוקפים אותם בכח'.

דברנו בעבר שערך המצוה היא כפי מה שהאדם מעריך אותה. בספר 'נוטרי אמן' כותב הרב אברהם קסלר: תאר לך אדם שמדבר בקדיש ולא עונה 'אמן'. הוא מתכוון ש'אמן' עבורו לא שוה כמו שיחה בטלה. ומכאן יתר האמנים' שלו אינם שוים מאומה, כיון שנתן להם כבר ערך 'אפס'!



"יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עשר שמור לבצעליו לרעתו" (קהלת ה', י"ב)

מסופר על רב שהלך לעשיר גדול ובקש צדקה. אמר לו העשיר שאינו נותן כלל צדקה. אמר לו הרב: "לא באתי למצות

"מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש"

השמש מאירה פנים לכל אחד, עושה טובות, נותנת שפע

ואם גם האדם יהיה כזה, זה יהיה יתרונו

הרה"ג שלמה לוינשטיין
מיוחד ל'גנזי המלך'



"מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש" (קהלת א', ג')

אומר רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל: היתרון לאדם שיעמול תחת השמש. איזה יתרון יש לאדם תחת השמש? שילמד מהשמש. היא מאירה פנים לכל אחד, עושה טובות, נותנת שפע ואם האדם יהיה כזה, זה יתרון!



"החכם עיניו בראשו והכסיל בהשך הולך וידעתי גם אני שמקרה אחד יקרה את כלם" (קהלת ב', י"ד)

חז"ל אומרים (סוכה י"ד): שתפילת צדיקים רומה לעתה (=קלושון) א"ר (אליעזר): "למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר? לומר לך; מה עתה זה מהפך את התבואה בגרון ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות".

אומר ה'בן יהוידע', רבנו הקדוש יוסף חיים זצ"ל: מה זו תפילת צדיקים? כשאדם מתפלל בצורה נכונה ולא בולע אותיות ולא מחסיר מילים ומתכוון למה שאומר - זה נקרא 'עתר'; אבל מי שמתפלל אחרת - זה אצלו 'תער' שחותך, כמו שהוא חותך את התפילה.

ומה ההבדל ביניהם? שהחכם עיניו בראשו, דהיינו שהאות 'עין' נמצאת בראש בתפילת הצדיקים, 'עתר'.



"...עת לחשות ועת לדבר" (קהלת ג', ז')

אומר רש"י: 'ועת לדבר' - 'אז ישיר משה' (שמות טו), 'נתשר דבורה' (שופטים ד), 'קחו עמכם דברים' (הושע יד).

אומר ה'חפץ חיים': שיש עת לדבר

"מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש" (קהלת א', ג')

אומר ה'חפץ חיים': שני חברים למוד יחד בתלמוד תורה ולימים יצא אחד מהם ללמודים כלליים ונהיה פרופסור גדול והאחר נשאר בלמוד התורה וזכה להיות רב בעיירה. סך הכנסתו היתה כעשרה רובל בחדש, לעומת הפרופסור שהרויח פי כמה וכמה.

יום אחד נפגשו השנים. אמר הפרופסור: "אני לא מבין אותך! הלא אתה בחור כשרוני כמוני וביכולתך לצאת וללמוד כמוני ולהרויח סכום גדול"?

ענה לו הרב: "אדם אחד היה צריך לחזור לביתו. כלי התחבורה היחיד שעמד לעשות את הדרך למקומו היתה רכבת ישנה. לפני שעלה לרכבת ניגש אליו אדם והציע לו לנסוע ברכבת מפוארת וחדשה באותו המחיר! ניגש האדם לרכבת החדשה והתברר שהיא נוסעת לכיוון השני!

אם הייתי עולה עליה, הייתי מתרחק מהמטרה. ומה היה עוזר לי שהרכבת מפוארת וחדשה"?

אומר ה'חפץ חיים': אפשר לנסוע ברכבת חדישה ומפוארת, אבל יתכן שבכך מחטיאים את היעד בחיים ולבסוף היינו מגדילים את המרחק ואת הפער ליעדנו ומי יודע מתי היינו מגיעים אליו, אם בכלל?!

"לכן", סיים הרב את דבריו: "אתה נוסע אמנם ברכבת חדישה ומפוארת, אך לבסוף, כשתגיע לעולם הבא, יתברר לך שהחמצת את יעדך וישלחו אותך חזרה לעולם הזה לגלגול נוסף"!

לכן אומר ה'חפץ חיים': "מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש", שהיתרון הוא רק מעל השמש, דהיינו שילמד תורה, שהיא נצחית, מעל לזמן.

משל

'שמחת תורה'

למה מחכים עם שמחת תורה עד לאחר סוכות ולא קובעים אותו לשבועות?



שמחת התורה הלא היתה צריכה להיות בחג השבועות משקבלנו את התורה ולמה מחכים עד לאחר סוכות? אומר המגיד מדובנא: משל לשרדן שימים רבים הציק לבחור אחד שיאות להכיר את המשורכת, יען כי היא אשה כל כך טובה, ממש מושלמת במעלותיה... לאחר שהפליג בשבחיה והציק לו מידי יום, הסכים הבחור להצעה, כי זאת היתה האפשרות היחידה להפטר מנדנודי השרדן... ערך אפוא חופה עם מנין אנשים ומעט מזונות... ברם, לאחר מספר חדשים התברר שכל מה שהשרדן אמר אודות הכלה הוא כאין ואפס לעומת המציאות: כאלו מידות טובות ואצילות נפש; כזאת יראת שמים! - כיון שכך, אמר הבחור צריך

לערוך חתונה כמו שצריך! שכר אולם גדול, הזמין תפריט משובח ותזמורת מן המעלה הראשונה וקרא לכל אנשי העיר לבא ולחגוג בשמחתו. כך אנו עם התורה. ד' אמנם נתן לנו את התורה, אבל כפה עלינו הר כגיגית (כמו שכתוב (ע"ז ב): **"נִיתִי צָבוּ בְתַחֲתֵית הָהָר"** (שמות יט ז) **וְאָמַר רַב דִּמִּי בַר חֲמַא; "מִלְמַד שְׂכַפָּה הָקֵב"ה הַר כְּגִיגִית עַל יִשְׂרָאֵל"**?) לא היתה לנו ברירה והסכמנו, אבל לאחר חצי שנה ביחד אנו רואים שכל מה שד' אמר זה מעט מזער לעומת שוויה האמיתי... לכן צריך לשמוח כראוי בשמחת תורה. ■

תפילת הגשם

'יורה'

כל דבר שמסודר מלמטה למעלה מסודר על פי ה'א-ב'. מלמעלה למטה מסודר בסדר תשר"ק



תפילת הטל' שאותה אומרים בפסח ערוכה לפי תשר"ק ואילו תפילת הגשם' שנאמרת בשמחת תורה ערוכה לפי א' ב'. מדוע זה כך? בתפילת מוסף של שבת אומרים: **"תַּכְנֵת שַׁבַּת רְצִיתָ תְּשֵׁר"ק, מְדוּעַ?"** וגם זה ערוך לפי תשר"ק, מדוע? כי את השבת ד' קבע לנו ומכיון שהשפעה יורדת מהשמים, זה מסודר בתשר"ק. ■

דהיינו: מה שד' קובע לנו - ערוך ע"פ סדר תשר"ק. ומה שאנו צריכים לעשות בתפילותינו כדי להחישו מעם ד' מתחיל מלמטה - מסודר לפי סדר ה - א' ב'; הורדת הגשם תלויה בנו - ואילו טל, ד' נתנו מלמעלה. וכמו שהגמרא אומרת (תענית דף ג.): שטל לא נעצר לעולם (ואילו טל לא קאמר ליה, מאי טעמא? משום דלא מיעצר). ■

נגיל ונשיש

חביבות הלמוד

'החפץ חיים' היה לומד תורה כאילו הוא שומע אותה בזה הרגע מפי הגבורה

'החפץ חיים' היה ניגש מתוך אמונה תמימה ללמוד התורה. כשם שהרגיש בכל חושיו את הא-לקים, כך ראה את התורה כספר של א-לקים והרגיש בכל יום כאילו הוא לומד מפי הגבורה. הוא היה רגיל לומר: "לו היו מספרים לנו שנמצא חבור מאת גבריאל המלאך, כמה היינו משתוקקים לקרותו. והנה לפנינו חבורו של רבון העולמים ככבודו ובעצמו ולא נלמד בו, כאילו אנו לומדים מפי הגבורה?" ■



רמז

"וזאת הברכה"

בפסוק: "האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בנו לא ידע כי שמרו אמרתך..." יש רמז שצריך לגלות למקום תורה



כשיוסף בנו לא כיבד אותו עשרים ושנים שנה, לפי החישוב הבא: ארבע עשרה שנים שעבד עבור רחל ולא, שש שנים שנשאר לעבוד ושנתיים בדרך, יחד 22 שנה. שואל ה'חתם סופר': יכול להיות שהוא נענש 22 שנה לפי החישוב הבא: 14 שנה על ששהה בישיבת שם ועבר, 6 שנים שנשאר לעבוד לאחר שנשא את רחל ועוד שנתיים ששהה בדרך, יחד 22 שנה. ולמה שלא יענש על כך שלקח את נשיו? שכתוב: **"עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ"** (בראשית ב כד) אבל תורה הוא יכל ללמוד אצל אביו, יצחק. האם יש לך ראש ישיבה גדול ממנו? ומדוע לא למד אצל אביו יצחק? אם חז"ל אומרים לנו שהוא לא נענש על כך שלמד אצל שם ועבר, מכאן ראינו שתורה לומדים דוקא ע"י שגולים מהבית, אפילו אם האבא הוא גדול הדור! ■

מעשי גדולים

כחה של שמחה

מה השיג רבי מאיר מפרמישלן באמצעות ההלכה 'אין מערבין שמחה בשמחה'



שאריו של 'הצמח צדק' ז"ל, החסיד רבי אשר, ספר שפעם אחת בא לימים הנוראים לפרמישלן, אצל הרב הקדוש רבי מאיר ז"ל ונתעכב שם עד אחרי הסוכות. ובעת ההיא היתה בתו של רבי מאיר חולה ומחלתה אנושה מאד וכשהגיע יום שמחת תורה היתה קרובה למות יותר מלחיים וכמעט קרובה לגסיסה, רחמנן לצלן. כאשר שמח הצדיק בשעת ההקפות כמנהגו, נכנסו אליו החסידים בצווחה ובקשוהו שיטכס עצה בדבר ישועה ורחמים לבתו. נכנס הצדיק לחדרה וידע את אשר נעשה עמה, יצא משם ואמר בזה הלשון: ■

'רבונו של עולם! צוית לתקוע בשופר בראש השנה ותקע מאיר'ל: צוית להתענות ביום הכפורים והתענה מאיר'ל: צוית לישב בסכה בחג וישב מאיר'ל בסוכה: צוית בשמחת תורה ומאיר'ל הוא שמח. והנה עשית את בתו של מאיר'ל לחולנית וצריך מאיר'ל לקבל את הדבר בשמחה, כי 'חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה' (ברכות לג): ופרשו בגמרא: **'לקבולינהו בשמחה'** (ברכות ס:) ולכן מקבל מאיר'ל בשמחה; אבל רבונו של עולם, הרי יש הלכה פסוקה (מועד קטן ח): **'אין מערבין שמחה בשמחה'**...! ותכף ומיד התחילה החולנית להזיע בזיעה מרובה ונתרפאה. ■

שו"ת חברותא

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה.

שינון שאינו להלכה

מוסיפים "אמנם אחר עומק העיון נראה שאינו כן" ומאריכים במסקנת הדברים עד שמורה והולך שעיקר שיש להתיר וכן הוא כשכאבים לאסור מתחילים בצד ההיתר ואחר כך מהפכים בזה שהעיקר לאיסור.

ועיקר הכונה כמה שנהגו כן רבותינו בעלי התשובות, כדי שלא יצטרך השואל להשיב ולהשיג על דבריהם, לכן מראים לו פנים שלא נעלם מעיניהם הצד השני.

'לא ירדו לסוף דעתו'

ומוסיף ה'עיני יצחק', שברוך כלל הצד הראשון שבספרי התשובות הוא נקל יותר מהדרך השני שהוא להלכה, שהרי הוא לאחר עומק העיון ובאופן זה כוננת הגמ' בדרכו



של רבי מאיר, שרבי מאיר פתח בדבריו בצד האחר שאינו להלכה והראה בזה פנים לומר שלא נעלם מעיניו צד זה ואחר כך ביאר סוף ומסקנת דעתו שהעיקר להלכה אינו כתחילת דבריו וביארו בעומק העיון ורוחב הסברא.

וידעו חכמים שאין כרבי מאיר בדורו כלל, אלא שלא עמדו 'על סוף דעתו' כלומר שלא נתקבל להם הצד השני שהוא ההלכתי לדברי רבי מאיר, מאחר שהם בעומק מאד מאד וראשית דעתו וסברותיו שבתחילת דבריו נתקבלו אצלם ביותר.

אך כל זה אינו מיישב לדרכו של רש"י שכתב: 'שלא יכלו להבין באיזה דבריו נכונים ובאיזה אין דבריו נכונים'.

שאלת רבני צרפת

'א"ר אבא אמר שמואל: "שלוש שנים נחלקו ב"ש ובי"ה; הללו אומרים הלכה

מערכת 'חברותא' מיוחד ל'גנזי המלך'

עירובין דף י"ג ע"ב

שאלה: אני רגיל לסדר לעצמי כעין סכום את מה שאני לומד במסגרת 'הדף היומי', רצוני לברר, האם יש ענין לשנן גם את הדרכים שנרחו למסקנת הגמ', או שמכיון שאינם להלכה, אין צורך לשננם?

תשובה: בדרך י"ג ע"ב 'אמר רב אחא בר חנינא: "גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שאין בדורו של רבי מאיר כמותו. ומפני מה לא קבעו הלכה כמותו? שלא יכלו חביריו לעמוד על סוף דעתו. שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים, על טהור טמא ומראה לו פנים'.

ופירש רש"י: 'שלא יכלו להבין באיזה דבריו נכונים ובאיזה אין דבריו נכונים, שהיה נותן "דעת מיושב והגון" על אין הלכה כהלכה'.

למה נהג כן רבי מאיר

ובאמת הוא דבר תמוה, למה היה רבי מאיר מראה פנים לדבר שאינו להלכה כלל.

וכן אינו מבואר מהו הלשון: 'שלא יכלו חביריו לעמוד על סוף דעתו' שהרי לפי פירוש רש"י: 'שלא יכלו להבין באיזה דבריו נכונים ובאיזה אין דבריו נכונים', היה צריך לומר לא הבינו חבריו "מהו דעתו".

ביאור ה'עיני יצחק'

בספר 'עיני יצחק' (להגה"צ רבי יצחק המגיד מיישרים מוילקומיר ז"ל), ביאר בזה באופן נפלא, שרבי מאיר התנהג כדרך שרואים בדברי המשיבים תשובתם להשואלים מהם איזה דין, שכשהם באים להתיר אז יתחילו בתשובתם בכמה סברות שנוטים לאיסור מטעם כך וכך ולאחר מכן

מתחברים...

עם הרב

אמנון יצחק שליט"א



ביום רביעי 26/10/05 השערים יפתחו ב-19:30 תחילת החוכנית ב-20:30

אודיטוריום קרית הרצוג

רח' ישראל סדן ליד ב"ח מאיר מאיר

הערב לעילוי נשמת חן בבא בן איוב סרודי ז"ל

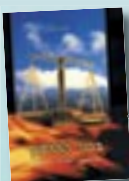
© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" הערב מאובטח דמי כניסה 10 ש"ח לכיסוי ההוצאות

WWW.SHOFAR.NET

יוסף קלוסקי בן אברהם ואשתו דניאלה בת גייליה לזכות בן זכר Yosef Calosky ben Avraham and his wife Daniela bat Giulia	השותפים: לאונה סונינו בן ג'וליה - אלדו אמתי בן אוג'ניו - אודורו ספרדיה בן אמליה לחיים טובים Leone Sonnino ben Giulia Aldo Amati ben Eugenio Eduardo Safdie ben Emilia	לחזרת עם ישראל בתשובה	שי יהושע קריאה בן מרים לרפואה שלמה	יעמדו על הברכה
--	---	-----------------------	------------------------------------	----------------

להרויח בגדול

בתוכנית "כח כפלים" 28 \$ מכספי מעשר



תקבלו סוף שבוע ששי שבת חינם קלטות וידאו, CD, טייפ, ספרים חינם

טיול לאתרים בצפון חינם

מנוי שנתי לעתון חינם

מנוי לגנזי המלך חינם



גנזי המלך חינם מנוי שנתי חינם

מלא ושלח

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

מס' חשבון בכנה	סוג חשבון	קוד מסלקה	מס' חשבון
2	3	9	2

1. אני/ה'מ' שם בעל/ה חשבון משפחה מס' זהות / ח.פ. מס' מיקוד

2. בודי החיוב: [] זכאות ליחיד \$28 [] זכאות לזוג \$56

3. פרטי ההרשאה: [] מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

4. חתימת בעל/ה חשבון

5. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

6. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

7. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

8. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

9. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

10. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

11. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

12. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

13. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

14. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

15. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

16. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

17. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

18. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

19. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

20. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

21. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

22. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

23. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

24. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

25. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

26. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

27. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

28. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

29. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

30. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

31. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

32. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

33. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

34. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

35. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

36. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

37. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

38. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

39. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

40. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

41. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

42. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

43. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

44. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

45. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

46. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

47. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

48. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

49. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

50. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

51. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

52. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

53. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

54. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

55. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

56. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

57. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

58. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

59. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

60. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

61. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

62. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

63. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

64. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

65. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

66. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

67. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

68. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

69. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

70. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

71. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

72. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

73. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

74. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

75. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

76. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

77. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

78. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

79. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

80. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

81. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

82. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

83. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

84. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

85. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

86. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

87. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

88. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

89. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

90. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

91. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

92. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

93. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

94. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

95. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

96. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

97. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

98. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

99. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

100. מס' החיוב ומעוד, יקבעו לפי ע"י "שופר" ע"י (הקנינות לקביעות)

ארבע כנפות



© שולפאר ניוז בע"מ. כל הזכויות שמורות.

ההבדל הוא מאיזו זוית רואים את החדשות

הוראה לחיוב חשבון ל-Shofar News

מני שנת ל- ארבע כנפות

בס"ד
תאריך

קוד מסלקה	סוג חשבון	מס' חשבון בבנק
בנק	סניף	
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה		קוד מוסד 4 0 0 2 8

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1. אני/הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוני/נו ה"ל בסניפכם, בנין תרומתי ל"שופר ניוז", בסכומים ובמועדים שיוצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מנטלי, או רשימות ע"י "שופר ניוז" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה". 2. ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר ניוז" שתכנס לתוקף יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. 3. ידוע לי/נו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. 4. ידוע לי/נו כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה. 5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוע. 6. הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו טבה סבירה לכך, ויודיע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. 7. נא לאשר ל"שופר ניוז" בספח המחוב לזה, קבלת הוראות אלו ממני/מאתנו.

2. ברטי החיוב: (סמן במשבצת המתאימה)

פירטי ההרשאה 50 ש"ח × 12 תשלומים = 600 ש"ח

1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מועד לע"י שופר ניוז ע"י (התקדמות לקביעתם): 150 ש"ח × 4 תשלומים = 600 ש"ח

500 ש"ח = מזומן 20 לחודש 30 לחודש

לחייב בתאריך: _____

חתימת בעל/י החשבון _____